॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

शुक उवाच ॥ एवं स्तुतः सुरगणैर्भगवान् हरिरीश्वरः ।
तेषामाविरभूद्राजन् सहस्रार्कोदयद्युतिः ॥ १ ॥
तेनैव सहसा सर्वे देवाः प्रतिहतेक्षणाः ।
नापश्यन् खं दिशः क्षोणीमात्मानं च कुतो विभुं ॥ २ ॥
विरिञ्चो भगवान् दृष्ट्वा सह शर्वेण तां तनुं ।
स्वच्छां मरकतश्यामां कञ्जगर्भारुणेक्षणां ॥ ३ ॥
तप्तहेमावदातेन लसत्कौशेयवाससा ।
प्रसन्नचारुसर्वाङ्गीं सुमुखीं सुन्दरभ्रुवं ॥ ४ ॥
महामणिकिरीटेन केयूराभ्यां च भूषितां ।
कर्णाभरणनिर्भातकपोलश्रीमुखाम्बुजां ॥ ५ ॥
काञ्चीकलापवलयहारनूपुरशोभितां ।
कौस्तुभाभरणां लक्ष्मीं बिभ्रतीं वनमालिनीं ॥ ६ ॥
सुदर्शनादिभिः स्वास्त्रैर्मूर्तिमद्भिरुपासितां ।
तुष्टाव देवप्रवरः सशर्वः पुरुषं परं ।
सर्वामरगणैः साकं सर्वाङ्गैरवनिं गतैः ॥ ७ ॥
ब्रह्मोवाच ॥ अजातजन्मस्थितिसंयमायागुणाय निर्वाणसुखार्णवाय ।
अणोरणिम्ने ऽपरिगण्यधाम्ने महानुभावाय नमो नमस्ते ॥ ८ ॥
रूपं तवैतत् पुरुषर्षभेज्यं श्रेयोर्थिभिर्वैदिकतान्त्रिकेण ।